

Ramsey Nasr

tussen lelie en waterstofbom

2009

DE BEZIGE BIJ

AMSTERDAM

27 gedichten & Geen lied
(2000)

27 gedichten *

* De 27 gedichten uit *27 gedichten & Geen lied* zijn voor deze bundel door de dichter teruggebracht tot 19 gedichten.

Prelude

Ik ben niet warrig. Ik ontwricht de chaos
die doorgaans voor volmaakt doorgaat: ik weet
en wie met inzicht blind zich meten wil
weeg af uw kansen en ontvang uw deel.
De hemelen beweeg ik. Ik verzet
de bergen die mij tegenstaan naar elders.
Dát is een werkelijkheid, één zonder wetten.
niet langer luister ik aan een stilleven
geen keer op keer over mij moegewalst
verlangen meer: er klinkt geluk vanbinnen.
Een kindermelodie ontsluit en opent
zich in onnozelheid, nog niet bewust
van domme lust: zij straalt als een prelude
die lieflijk is of triest, maar nimmer bitter.
Zij schuwt een symfonie vol modulaties
conflicten, thema's, constant variërend.
Zij blijft zichzelf slechts, in onschuld speelt ze.
Haar klanken duren voort zolang het mij
behaagt. Ik schep en breek haar naar believen.
Weet jij, mijn lieveling, nog wie ik ben?
Ik niet. Als godenkind zie ik mijzelf
na mijlenbreed mislukken lang terug.
Zo luister ik weer naar het oude lied.
Ik kan opnieuw beginnen. Geen verdriet
mag mij nog weerzien. Meer begeer ik niet.

De graaf van Coûfontaine

Ik ben niet dood dacht hij
de brieven openend
met dun gevouwen handen
zacht steigerend het lijf
tot de ogen langzaamaan
bij hem naar binnen kropen
tot alles stijf gespannen
werd als het overhemd
waar de oude man in zat
en alles weigerde.

Achter de stroop de jam
de plakken kaas zag hij
het fonkelnieuwe brood
dat hard en prachtig lag.

Lissabon

Het liefst had ik een open wonde
om elk van hen ten langen leste
in weg te proppen dicht te metsen.
Dat had ik minder lomp gevonden.

De lamme dikke blinde dwerg
de man met zijn doos zonder handen
de lachende tang de verbrande.
Het liefst was ik niet onderweg.

Het liefste zou ik zilveren
spijkertjes slaan doorheen mijn huid
haar doorboren het vocht eruit
en één voor één mijn zweren vullen.

Wanneer ik een verschoppeling
in al mijn lichaamsdelen draag
hoor ik lang uitgegroeid omlaag
hoe heel mijn evenwicht rondzingt.

Sireen geworden van de pijn
en stralend gillend torenend
rondom de domverlorenen
zou ik het zinloos baken zijn.

Le sacre du printemps & Pierre Boulez

Toen stopte het met bloeden en bedaard
steeg hij van zijn estrade, paars noch bleek.
Men kreeg applaus, een vlinderdas hing scheef:
laatste verweer van een woedende maart.

En ik, weerlozer dan tevoren, keek
naar ravage met blote hand gebaard
alsof een rood verband of oude baard
afscheurde en zere bloemen openstreek.

Hoe kan een man die enkel denkt in tikken
mij doen huilen? Ik huil om een soort Zeus.
Alleen in lege zaal hoor ik nog juist
hoe ze de cello's in hun dozen klikken.
Wie weet of binnen in zijn klokkenhuis
het hart niet rustig verdergaat, maar suist.

Maak mijn moeder

Maak van mijn moeder een sneeuwende tuin om te planten.
Witte jasmijn en de theeroos wordt wit.
Voller geluid komt vanuit binnenkanten
zoals de vrucht in de pit.

Maak van mijn moeder twee kameleons zonder ogen:
groen gokte hij en hij streelde haar buik
die zij dieprood naar hem toe had gebogen
waarna iets mooiers ontluikt.

Maak van mijn moeder een lichtkathedraal in een kistje.
Open het elleke ochtend en hoor
hoe zich daarbinnen een meerstemmig misje
opent om wat het verloor.

Maak van mijn moeder hetzelfde maar ijzeren meisje.
Breng haar met krachtige vuistslagen groot.
Breng haar wat troost of een slim toverwijsje
want in dit lijf gaat zij dood.

HAAR KUSSEN WAREN LANG
en zonder blozen
trok zij het lichaam uit
de lippen open
waar zij zich langzaam gaf
half heet half roze.

Zo lag zij als de vrucht
waarop ze wachtte
haar borsten volgebloed
twee benen bracht ze
vaneen en langzaamaan
het allerzachtste.

In bed

En dan te denken dat het niet
meer worden zal dan dit: mijn lief
haar lijf zacht op te tillen als
zij plassen moet en mij niet ziet.

HEB JIJ OM MIJ GEHUID
Voordat je uitgelopen was
voordat je blauw en voor je wit
voordat je afgesloten was
en zwaaide
voor ik stevig het huis dichttrok
voor ik je raad en kussen gaf
mijn schooltas in je handen
mijn boterhammen klaar
heb jij om mij gehuild
voor ik me had verslapen
voordat je wakker lag en lang
of langzaam ingeslapen?

WEDEROM GEEN WONDER DEZE MORGEN.
reuzenbed en zonnestaal.
ademend vlees ontwaakt als tevoren.
een nieuwe dag begint en faalt.

Visioenen

Jij dacht jezelf voor eeuwig van mij weg
maar eeuwig zijn alleen herinneringen
aan jou. Aan jouw genot. Aan mijn verbod
op jou. Nu mag je nooit meer buiten mij.

Tezamen zullen wij dit leven delen
samen in mijn gedachten lezen. Ik
heb alles wat ik zag voor je verzameld.
Ik geef de visioenen door, opdat

wij samen afvragen: wie kon de kalmte
bewaren in zichzelf om zwart op wit
dat naderende meisjeslijf te filmen
terwijl het naakt en schreeuwend schroeiend liep.
Help mij en heb mij lief. Ik heb geen vreugde
maar wel de helft van een geheugen voor je.

De geliefden

Ze kijken naar elkaar, bewegingloos, rechtstaand, de een tegenover de ander.
Tot het midden van hun naakte lijven staan ze in het helder stralende water.
De geliefden bewonderen elkaar en spreken niet –
ze hoeven niet te spreken, want ze kijken in elkaars ogen, sinds jaar en dag.
Ze staan er reeds lang en sluit haar ogen: ze is moe.
Hij kijkt naar haar gesloten ogen.
En zij wil rusten en sluit ook zijn ogen met de zachte vingers aan haar hand.
Hij opent zijn ogen en kijkt naar haar.
En zij wil hem niet kwetsen.
en zij wil hem niet kwetsen
En snijdt met een mes voorzichtig zijn oogbollen los van het hoofd.
Het water verkleurt en krijgt een lichtroze tint.
En hij blijft staan en luistert naar de schoonheid van haar ademhaling.
Hij luistert.
En zij wil rusten, maar ze wil hem geen pijn doen.
Met hetzelfde mes worden de oren van het blinde hoofd verwijderd.
En hij bewondert haar schoonheid en blijft staan en ruikt
daarmee het lot van zijn neus bezegelend.
Het water stijgt en krijgt een rodere kleur.
De strelende deining van het water behaagt haar
en ogen, oren, neus, tong, handen drijven op het water rondom hen.
Hij staat tegenover haar, bewegingloos, wachtend
en zij krabt zijn hart uit het wachtend lichaam.
Hij is vrij en zij kan rusten.
Staande valt ze in slaap tegenover haar bloedend boegbeeld en droomt.
Ze droomt mooi.

Uitgerust ontwaakt ze
en het donkerrode water is tot haar kin gestegen.
De deining streelt haar naakte lichaam.
Ze opent langzaam haar ogen en schrikt bij de ontdekking van een rood hoofd

als een kale bal uitstekend boven het bloed.
Ze wendt haar gezicht af
en achter zich ontwaart ze tussen verscheidene lichaamsdelen twee drijvende
oogbollen.

Ze staan oog in oog met elkaar.
En ze geniet van de zacht strelende deining van haar geliefde.
Het behaagt haar.
Ze glijden langs elkaar.
En het bloed verwarmt haar.
Ze is niet moe, maar sluit haar ogen uit genot.
En ze ziet niet hoe het boegbeeld wegdrijft.

MIJN WIT PLAFOND EN IK
wij ontwaken weer tezamen.
Het bedmetaal en ik
wij scheiden minnaars van elkaar.
'k Heb niemand nodig. Kijk
hoe ik de theekop stevig kus.
Ik wijdopen dode ramen
en je geur is buitenlucht.

Nacht

Ik haat je niet. Lief heb ik je en gedood
zoals men vaker doet om te overleven.
Je weet dat ik geen keuze had: 't was jij
of ik nu wilde of niet. Je had gezondigd.
Het was een vreemd soort sterven, vind je niet?
Verbazend snel. Ja, achteraf beschouwd
had ik het minder haastig moeten doen.
Ludieker. Vastgebonden zou je mij
zelfs dagenlang vermaakt hebben wanneer
ik af en toe een weefsel of orgaan
bij jou zou wegsnijden: een ritueel
waarbij vanzelf het leven je zou laten
en niet zozeer uit pijn als wel uit diep
doorvoelde leegheid. Kreten wilde ik horen
gejammer, tranen, de eerste tekenen
van spijt. Wat had ik dan oprecht gelachen
in je gezicht gespuugd en weer gelachen
een keer op keer weerkaatsend bulderlachen.
Dát had ik, schatje, liefst van al gewild
maar zo'n geluk is mij niet overkomen.
Zelfs van je dood heb ik geen vrucht geplukt.
Je bent volmaakt en af, ik geef mij over.
Heel even was ik opgelucht toen jouw
schaduw vervaagde, niet beseffend dat
jij ook de nacht regeert. In duisternis
verblijf ik en waarom begrijp ik niet.

Domme Julia

Domme Julia
wat heb je gedaan
je grote oogjes uitgedoofd
je keeltje gestikt
je navel doorboord
je vingers verknipt
je lijfje vermoord
door domme domme gedachten
ik ben hier
wil je dat ik naar jou toe
wil je dat ik opgestegen kom
om je verder te duwen
om je mee te trekken
om je te helpen
om samen te leren vliegen
zonder los te laten
om samen te klinken
twee kamers van hetzelfde hart
ik kom eraan liefste
ik trek mijn zware vleugels aan
en stijg
en stijg
en onderweg zal ik voor jou de sterren tellen
en planeten
water zal sprenkelen uit mijn tenen
tien tenen bewaar ik voor jou
en uit mijn hielen allebei spuit lichtblauw gas
om hoger te geraken tot bij jou
vuil sijpelt uit mijn beide ogen
over mijn beide wangen
en allebei mijn handen vullen zich ermee
en gieten het uit

ver onder mij
dood vuil over dode aarde
ik kom eraan
ik versnel
ik ben al in donkere luchten en roep om jou
ik zie hoe sterren achter mij steken blijven
en langzaam doven
terwijl ik vuur uit mijn duizenden haren pers
dunne buizen over mijn gehele lijf
mijn hoofd brandt voor jou
mijn handen zijn tien pennen van stralend vuur
ik stijg op eigen kracht
dit is niet meer naar boven
ik kom eraan
mijn lichaam smelt
mijn botten ontploffen als hete lucht ontploft uit een moeras
ik straal
voel hoe mijn lichaam barst en knalt
mijn aderen slagaderen capillairen
nerven van licht gestold in licht voor jou
ik ben voor jou veranderd
ik zoek je
ik verlicht je vanbinnen
ik zoek de randen van je holle lijf
ik zoek je vingers
tien vingers voor mij
ik brand
ik ben hel lichtend in je
voel je mij
ik kom eraan liefste
ik kom eraan.

Dansen blijven

Dit omdraaien van de lijven, dit
pletteren, de mars met dovemans
bekkens en kolommen blindend wit:
weer begint een harde paringsdans

onder dieren, harde stukken lucht
scheuren harde gladde vellen open
als uit lauwe kaas wordt vuil gezocht
dansen is soms domweg durven hopen

dat het beter worden zal
dat ze altijd naar mij lachen kan
niemand haar verwonden zal
dat dit masker zakken kan

nu is alles mij gelijk maar laat ons
blijven, boven slaan ze dode magen
tegen de deur en dwars langs het gebons
fluister ik ik werd nog niet geslagen.